

til Casino-Projektet ogsaa læst Bladet „Politiken“ — jeg ved ikke, om Ministeren mener, at det er et Blad, som vil ham til Livs. Der fandtes i dette Blad for nogen Tid siden med Underskrift „Cavling“ en Kronik om Teatersagen, og jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere en ganske kort Passus heraf. Der staar om Casino-Projektet følgende: „I Amaliegade bør der ikke rejses en ny Operabygning, fordi denne vil blive baade dyr og upraktisk, og, hvad værre er, den kgl. Opera- og Balletdrift vil under disse Forhold blive saa kostbar, at den vil overstige Statskassens Evne. Man regner i den nye Operabygning med en Spilleindtægt paa over 1,7 Mill. Kr. Dette er sangvinsk, hvad enhver vil forstaa, der hører, at alle tre Kunstarter i 1917—18 (den bedste Sæson i Teatrets Historie) tilsammen kun havde en Spilleindtægt paa noget under 1,2 Mill. Kr. Den kalkulerede Underbalance paa 137 000 Kr. vil derfor blive meget større — af sagkyndige opgøres den allerede til en halv Million. At ogsaa Ministeren aner, at det kan gaa galt, ser vi af følgende Bemærkninger i hans Lovforslag“ — ogsaa kommer et Citat af Lovforslagets Anmærkninger, som jeg citerede i Gaar —: „Som et Fremtidshensyn, der ikke bør overses, kommer, at en gennemført Deling som den her foreslaaede til enhver Tid vil muliggøre en Overgang til privat Drift af Opera og Ballet, hvis en saadan af finansielle Grunde maa anses for nødvendig.“ — „Dette er en Paragraf“, fortsættes der, „der vel er værd at lægge Mærke til! Den siger med al ønskelig Tydelighed, at man, saa snart en passende Lejlighed frembyder sig, vil lade Operaen sejle sin egen Sø“ . . . (Afbrydelse: Nej!). Saadan staar der. (Afbrydelse: Nej!). Saa kan det ærede Medlem selv se Citatet siden, men jeg kan jo ikke læse andet op, end hvad der staar, og det staar i Bladet. (Afbrydelse: Nej!). Jo, det gør; og „Politiken“ er ikke et Blad, som vil den højtærede Minister til Livs, saa vidt mig bekendt da — jeg ved ikke, om der er sket et Change-ment, en Nuancering i denne Henseende, som jeg ikke kender. Men det interesserer mig, at selve Ministeriets eget Organ udtaler sig saaledes, som jeg her har citeret; saa maa jeg dog ogsaa have Lov til at have mine Tvivl om det Projekt, der foreligger her. Og det er da ogsaa mit og Partiet Venstres Standpunkt, at Casino-Projektet vil være alt for kostbart ikke alene i Anlæg, men ogsaa i Drift. Driften vil vise sig at blive meget for dyr. Det er derfor, Ministeren i sine Anmærkninger til Lovforslaget

har aabnet sig en Ventil som den, der her er citeret af mig, og som jeg ser, at et Blad, som staar den ærede Minister saa nær, har opfattet paa samme Maade. Ja, det er min Mening, at Dobbeltscene-Projektet skal vi skænke en meget alvorlig Prøvelse. Men jeg synes, det er overflødigt at fortsætte med en videre Behandling af Casino-Projektet, da vi fra vor Side anser det for umuligt, baade fordi det er for dyrt i Anlæg og for dyrt at holde i Drift. Men efter at jeg har set, hvad der er præsteret af den Arkitekt, der har udarbejdet begge Projekter, har den Lovtale, vi hørte over Arkitekten af det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), ikke kunnet imponere mig. Det ærede Medlem fremstillede den paagældende Arkitekt som et rent Vidunder som Arkitekt, men nu ser jeg i Dag, at der til Rigsdagen er sendt en Skrivelse fra ikke mindre end tre Arkitektforeninger, nemlig Akademisk Arkitektforening, Den fri Arkitektforening samt Dansk Arkitektforening, hvori de udtaler en meget stærk Kritik af det af den nævnte Arkitekt fremsatte Udkast. Nu ved jeg ikke rigtig, hvem jeg skal tro, det ærede 7de Medlem fra Hjørring Amt eller de tre Arkitektforeninger. Jeg er dog noget tilbøjelig til, med al Agtelse for det ærede 7de Medlem fra Hjørring og hans Viden paa Teatervæsenets Omraade, at tro, at jeg maa sætte mere Pris paa de tre Arkitektforeningers Skøn end paa det Skøn, det ærede Medlem har udtalt i saa Henseende, og jeg mener, at det Projekt, som oprindeligt var forelagt om Dobbeltscenen, trænger til en Revision. Jeg er tilbøjelig til at mene, at man maa komme til, hvad man ogsaa kom til, da man i 1870 skulde opføre det nye kongelige Teater, der nu ligger paa Kongens Nytorv: Den Gang udbød man det til Konkurrence. Der var ikke mindre end 10 danske og to udenlandske Arkitekter, der indgav Projekter, og Sagen blev meget nøje undersøgt og prøvet derved, at der var flere om Budet. Jeg tror, en Konkurrence paa dette Felt ogsaa vil have sin Betydning, og det er min Mening, at det vil føre til, at man for en mindre Sum kan faa en Scene for det reciterende Skuespil paa det kongelige Teaters Grund ved Siden af det nuværende Teaters Skuespilplads uden at gaa til saa store Udgifter som dem, der er projekterede i det Forslag, der foreligger fra den Arkitekt, vi her taler om. Det er min Mening, at en saadan grundig Undersøgelse af dette Forhold ogsaa ved Hjælp af andre Arkitekter vil føre til et noget andet Resultat end det, som fore-